RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 236.629 van 1 december 2016
in de zaak A. 218.106/VII-39.766.

In zake : 1. Baldwin VAN DE VYVERE
2. Hedwig DE PAEPE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Konstantijn Roelandt
kantoor houdend te 2221 Heist-op-den-Berg
Dorpsstraat 91
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel van Dievoet
kantoor houdend te 1000 Brussel
Wolstraat 56
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partijen :
1. Frédéric JOURDAIN
2. Antoinette DE LAMINNE DE BEX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Filip De Preter en Bert Van Herreweghe
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 januari 2016, strekt tot de nietigverklaring van het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) nr. RvVb/A/1516/0336 van 8 december 2015 in de zaak 1314/0391/A/8/0392.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 4 februari 2016 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partijen hebben een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 17 maart 2016. De tussenkomende partijen hebben een memorie ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 november 2016.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Konstantijn Roelandt, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Joris Gebruers, die loco advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Tim Souverijns, die loco advocaat Filip De Preter verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met een besluit van 29 december 2013 weigert de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant (hierna: deputatie) aan de verzoekende partijen "een vergunning tot het wijzigen van een verkavelingsvergunning […] voor het verleggen van de grens tussen de kavels twee en drie van de verkaveling, in die zin dat kavel drie verkleind wordt" te verlenen.

4. Het bestreden arrest verwerpt de vordering van de verzoekende partijen tot de vernietiging van de voormelde vergunningsbeslissing.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunt van de partijen

5. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, artikel 1320 van het burgerlijk wetboek, de artikelen 7.5.6, eerste lid, 4.6.4, § 2, 1°, en 4.2.20, § 1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), evenals de "miskenning van de bewijskracht van stukken".

Zij lichten toe dat de overweging in het bestreden arrest dat "vaststaat dat de strook van zes meter tussen de stippellijn en de volle lijn aan de zijde van de eigendom van verzoekende partijen niet aan de gemeente werd afgestaan, in strijd met de voorwaarde van bijlage 1a, A, 1" volstrekt onverenigbaar is met de letterlijke bewoordingen in de akte van overdracht van grond door de verkavelaar aan de gemeente van 3 juli 1973 dat "alle bestrating en andere correct werden uitgevoerd".

Zij voeren voorts aan dat het bestreden arrest geen rekening heeft gehouden met de "duidelijke bewoordingen" van de aankoopakte van 19 april 1973 van de verzoekende partijen en van de voormelde akte van 3 juli 1973 en bijgevolg de motiveringsplicht schendt en dat de RvVb hun bewijsstukken met betrekking tot de grondafstand en de ingrepen aan de weg "niet heeft willen lezen waardoor het arrest niet met afdoende redenen is omkleed ofwel ze leest op een wijze die volledig onverenigbaar is met de duidelijke bewoordingen ervan".

Zij argumenteren nog dat het bestreden arrest intern tegenstrijdig is door enerzijds te overwegen dat "de vaste lijn aan de kant van de eigendom van de verzoekende partijen het karakter van een rooilijn heeft", en anderzijds dat "de maatvoering er toch op wijst dat met de inplanting van de gebouwen al rekening gehouden werd met de mogelijkheid dat de vaste lijn een rooilijn was, minstens zou worden".

De verzoekende partijen besluiten dat de RvVb bijgevolg "niet op in rechte aanvaarde gronden tot de gevolgtrekking [is] gekomen dat de verkaveling op grond van de samenlezing van de artikelen 7.5.6, eerste lid, artikel 4.6.4, § 2, 1° en artikel 4.2.20, § 1 van de VCRO is vervallen, zodat het bestreden arrest ook deze bepalingen schendt".

6. De deputatie betwist de ontvankelijkheid van het enige middel omdat de verzoekende partijen niet uiteenzetten op welke wijze de aangevoerde rechtsregels door het bestreden arrest worden geschonden en omdat de verzoekende partijen niet het vereiste belang bij het middel hebben, aangezien de verzoekende partijen niet aantonen dat de gemeenteraad een uitspraak heeft gedaan over de zaak van de wegen of dat de procedure van de buurtwegenwet werd gevolgd.

Beoordeling

7. De verzoekende partijen zetten, zoals vereist overeenkomstig artikel 3, § 2, 9°, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State, in het verzoekschrift uiteen op welke wijze de door hen aangevoerde bepalingen worden geschonden door het bestreden arrest.

8. Als cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de RvVb overdoen maar mag hij enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, treedt de afdeling bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep "niet in de beoordeling van de zaken zelf".

Het middel dat het door het bestreden arrest ongegrondverklaarde eerste middel van de verzoekende partijen herneemt, evenals de exceptie van de deputatie wegens gebrek aan belang bij het enige middel, noopt de Raad van State als cassatierechter de zaak zelf te beoordelen. De Raad van State is in zoverre niet bevoegd.

9. De bewijskracht van een akte wordt miskend door de rechter die aan die akte een uitlegging geeft die met de bewoordingen ervan onverenigbaar is. De schending van de bewijskracht van een akte betreft niet de juridische of feitelijke gevolgtrekking die de rechter uit de akte maakt zonder miskenning van de draagwijdte ervan.

Het middel gaat terug op de ongegrondverklaring van het eerste middel op grond van volgende overwegingen:
- de verkavelingsvergunning van 22 februari 1973 omvat de aanleg van nieuwe verkeerswegen hetgeen wordt afgeleid uit 1) het door het college van burgemeester en schepenen aangewende formulier voor het nemen van de

vergunningsbeslissing, 2) het feit dat de verzoekende partijen dat in hun verzoekschrift erkennen, en 3) de akte van 3 juli 1973 waarin de gemeente bevestigt dat "de werken van bestrating en andere volledig werden uitgevoerd" door de verkoopster;

- de op het bij de verkavelingsaanvraag gevoegde plan aangeduide rooilijn toont aan dat aan de kant van de eigendom een "voorliggende strook van zes meter bestemd was om ingelijfd te worden in het openbaar domein en dus ook aan de gemeente had moeten worden afgestaan binnen vijf jaar na de datum waarop de vergunning verleend was";
- het wordt niet betwist dat die strook "niet aan de gemeente werd afgestaan";
- de deputatie "heeft het verkavelingsplan, dat integraal deel uitmaakt van de verkavelingsvergunning van 22 februari 1973, correct geïnterpreteerd, en heeft dus terecht beslist dat de verkavelingsvergunning vervallen was" waardoor "de vraag tot wijziging van de verkavelingsvergunning dan ook geen voorwerp meer" had.

Door aldus te beslissen geeft het bestreden arrest geen uitlegging aan de akte van 3 juli 1973 die met de bewoordingen ervan onverenigbaar is.

10. Het arrest van de RvVb moet met redenen worden omkleed.

De aan de RvVb opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet - al ware die redengeving verkeerd of onwettig - die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Bij de beoordeling of de motiveringsverplichting is nageleefd, is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Wanneer een motivering voorts leidt tot onjuiste gevolgtrekkingen in rechte, levert dit een schending van de wet op maar geen motiveringsgebrek. Het gaat er daarbij dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is; alleen een gemis aan motivering - of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de

motieven - maakt een schending uit van de aan de rechter opgelegde motiveringsverplichting.

Het bestreden arrest heeft de ongegrondverklaring van het eerste middel van de verzoekende partijen met redenen omkleed.

De redenen met betrekking tot de rooilijn zijn niet tegenstrijdig gelet op het tijdstip van de inlijving van de kwestieuze strook in het openbaar domein.

Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verwerende partij.

De tussenkomende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 300 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van een december tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Eric Brewaeys**